

Woensdag 24 september

R. Vol erkentelijkheid zeg ik u dank voor de herinnering dat deze Ahankar, wanneer die onder invloed van Tamas is, de lang gevestigde gewoonte heeft om terug te vallen op de negatieve conclusie dat “Men kan het niet doen”. Dat moet stoppen!

Het oorspronkelijke gevoel waarmee ik naar de eerste audiëntie kwam was de gelukkige en triomfantelijke zekerheid dat wanneer de realisatie komt dat “Ik heb helemaal niets van mijzelf” dat alle deuren dan open lijken te gaan. Dit eerste gevoel is voorzeker het emotionele Vyashti aspect, en moet het niet gevolgd worden door het Samashti aspect: “Het gehele universum behoort mij toe”? Dan is er grote vreugde.

Z.H. Er was eens een Koning die een grote algemene tentoonstelling organiseerde. Hij nodigde tentoonstellingen van over de gehele wereld uit, en kramen met prachtige dingen werden in deze tentoonstelling uitgesteld. Mensen kwamen er samen om te kopen wat ze mooi vonden. Er was een bepaalde man die gewoon was zich rond de kramen te bewegen en ze grondig te onderzoeken, en toch kocht hij niets. Hij ging elke dag rond. Mensen vroegen zich af waarom deze man bleef kijken naar de dingen maar nooit iets kocht. Ze probeerden hem te overreden maar hij zei dat hij alleen iets zou kopen als iets hem volkomen tevreden stelde. Hij bleef zijn zoektocht vervolgen, en toen er nog maar twee dagen over waren, herinnerden wat mensen hem er aan dat hij nog maar heel weinig tijd had – hij moest maar snel zijn keus maken, snel een besluit nemen want anders zou hij de kans verliezen om iets te kopen. Hij zei dat hij wilde wachten tot hij zag wat werkelijk voor hem geschikt was of wat hem beviel. Dit ging door totdat hij, op het laatste moment dat de kramen voorgoed dicht gingen, naar de Koning ging die het allemaal georganiseerd had en hij hield de hand van de Koning vast. Hij zei: “Deze hand heeft zo’n prachtige tentoonstelling georganiseerd, die wil ik kopen” en hij vroeg de prijs? De Koning zei dat hij zich heel moeilijk kon voorstellen dat hij zelf te koop was, of dat zijn hand hier te koop kon zijn! Er waren andere dingen die gekocht konden worden, niet de Koning. Maar de man zei: “U bent het die zo’n schoonheid teweeg heeft gebracht dus ik wens u, niet de dingen. De Koning zei: “Als u me werkelijk wilt dan kunt u me alleen krijgen door liefde, niet door geld.” Dus de man zei dat hij bereid was en hij gaf zichzelf met grote toewijding aan de Koning, en toen, omdat hij zich overgaf won hij de Koning en alle dingen in de tentoonstelling die aan de Koning toebehoorden, behoorden hem toe – hij had geen reden om nog iets te kopen omdat alles van hem was geworden. Hij kon gebruiken wat hij maar wilde wanneer hij er een behoefte was aan iets bepaalds om te gebruiken. Hij hoefde niet te kopen, hij hoefde niet op te eisen, hij hoefde niet te verzamelen. Alleen door overgeven aan het Absolute door liefde wint men alles – dat is de weg die we moeten gaan.

R. Iedereen wil weten waarom dit op het allerlaatste moment moest zijn, net voor sluitingstijd?

Z.H. Hoewel gewoonlijk wordt gezien dat dingen op het laatste ogenblik herkend worden, betekent dat niet dat de dingen er al die tijd niet waren. In het begin wist iedereen dit, en iedereen beminde, maar in de loop van de tijd gaat deze liefde verloren, deze toewijding gaat verloren, en nu is de zoektocht begonnen. Het lijkt heel erg op de gewone dingen in je huis. Mensen hebben hun dingen, maar soms gaan ze op de een of andere manier verloren, en dan moeten ze blijven zoeken tot ze hen gevonden hebben. Zodra ze weer ontdekt zijn beginnen de mensen op een geheimzinnige manier te genieten van het geloof dat ze hen nu hebben, hoewel het in feite alleen onwetendheid was waardoor de dingen die aldoor in hun huis waren, moeilijk op te sporen waren. Dingen zijn nooit verloren – niets wordt verloren – het is enkel onwetendheid of vergeetachtigheid waardoor we ze verloren lijken te hebben. Het is niet altijd op het laatste ogenblik dat dingen worden herinnerd – er zijn vele gelegenheden en vele anekdotes die bewijzen dat mensen soms snel herkennen in plaats van op het laatste ogenblik. Maar beter laat dan nooit; en het is moeilijk deze situatie te reguleren.

M.A. De observatie van Dr. Roles en zijn vraag herinnerden me aan mijn gevoel vanmorgen. Toen we aan het begin van dit bezoek binnen kwamen was er dit heerlijke gevoel van een kind te zijn en in deze warmte hier gebaad te worden, en ik hoopte dat dit aldoor de overhand zou hebben. Maar heel vaak doe ik nu mijn ogen dicht en komen er vragen, en met de vragen, alle prachtige antwoorden die Z.H. in het verleden heeft gegeven en die je vergeten bent – ze borrelen op – en hoewel dit geweldig is, komt het tussen het eenvoudige kinderlijke gevoel van warmte waarvan je voelde dat het weldadiger was!

Z.H. De hele schepping is een manifestatie van gelukzaligheid; de gelukzaligheid op zichzelf is volledig en toch wordt deze schepping ontvouwd teneinde de gelukzaligheid te manifesteren.

De schepping van het Absolute zelf lijkt heel veel op het kinderspel verstoppertje. In dit spel komen een aantal kinderen samen en een van hen wordt uitgekozen om zich te verstoppen. Iedereen doet zijn ogen dicht en die ene verstopt zich. Dan gaan de anderen hem zoeken; en elk van de kinderen zoekt degene die verstopt is op zijn eigen manier.

Dit zoeken gaat al die tijd door – sommige mensen vinden hem, en sommige mensen niet en je ziet ook dat velen vergeten wat ze aan het zoeken zijn. De meeste van de ongedisciplineerde mensen in deze schepping van “verstoppertje” zijn helemaal vergeten wat ze hier aan het zoeken zijn en ze zijn nu betrokken bij wereldse zaken; ze dwalen rond, en ook dat is juist, omdat het in de natuur van het universum ligt dat ze moeten dwalen; maar ze weten niet waarom ze dwalen of wat ze aan het zoeken zijn. Sommige herinneren zich gelukkig wat ze moeten zoeken; en dit zoeken in actie, is zelf de manifestatie van gelukzaligheid. Er ligt veel genoeg in zoeken. Dit zoeken, en degene waarnaar gezocht wordt lijkt heel veel op een toneelstuk. Bij toneel zijn er twee aspecten – de toneelspeler en het publiek. Op dezelfde manier moeten we begrijpen dat alle activiteiten die hier opgevoerd worden als luisteraar, of als spreker, goeroe, discipel, de oudere en het kind – het is allemaal hetzelfde, de manifestatie van dezelfde gelukzaligheid in verschillende vormen en hoe meer we dit begrijpen hoe meer we van dit grote toneelstuk genieten van het spel van verstoppertje. Wanneer het zoeken en het toneelstuk worden gekoppeld door eenheid, dan is de Gelukzaligheid volledig.

J.R. Z.H. zei gisteren dat elk wezen zijn plek heeft en bekrachtigd is met een zekere begrensde kracht. Komt het door Meditatie dat we kunnen leren wat die rol is en hoe die op de best mogelijke manier te spelen?

Z.H. Zoals eerder is gezegd, is de situatie waarin we ons vandaag bevinden de uitkomst van de voor ons beschikbare energie voor het werk waarmee we bezig zijn. Het vestigen van de praktijk van meditatie is om te ontsnappen uit deze situatie van begrensde energie. Dit is ons gegeven zodat we de natuurlijke wetten kunnen overstijgen; de natuurlijke wet is dat alle kracht langzaam moeten verdwijnen, langzaam tot het zijn werk heeft gedaan en het werk af is. Dit is de natuurlijke gang, maar deze natuurlijke gang kan verbroken worden, en daarvoor is meditatie voorgeschreven. Wanneer men in meditatie gaat bereikt men de bron van energie en men krijgt terug wat men gedurende de dag heeft uitgegeven, of gedurende het jaar. Het hangt alleen af van de zuiverheid of kwaliteit van meditatie hoeveel extra energie men terug zal krijgen, om de verloren energie bij of aan te vullen, of iets extra te krijgen om in staat te zijn meer en beter werk te doen.

Van de natuurlijke wet kan gezien worden dat ze gereguleerd wordt door de drie gunas – Sattva, Rajas en Tamas; twee van de drie gebruiken energie – Rajas en Tamas zijn er om de energie te gebruiken die in het individu zijn opgeslagen. Alleen in Sattva kan de energie heroverd en door het individu opgeslagen worden. De kwaliteiten van deze drie kunnen in verschillende manifestaties gezien worden: Sattva is een hele lichte guna, in twee opzichten. Het geeft licht aan het individu en het maakt zijn hart heel licht – het houdt hem altijd in een gelukkige, standvastige, zich ontrollende, gelukzalige situatie. Rajas activeert het individu, maar de beweging is te snel en hij komt niet terecht in enige vredige en standvastige situatie. Tamas brengt traagheid en luiheid en bindt alles samen, dus met Rajas en Tamas wordt de energie van de natuur verspild en uitgegeven. Ons is deze meditatie gegeven om diep erin te gaan en dat eruit te brengen dat weer gebruikt kan worden. Als de uitgaven van het individu meer zijn dan het inkomen dat is de neergang duidelijk, maar als het inkomen van het individu meer is dan de uitgaven dan is ontwikkeling verzekerd en alles wat we te doen hebben is om meer te oefenen, zodat we opgeladen worden met meer energie en de rest zal natuurlijk gaan – dingen worden gedaan, en we zullen veel gelukkiger zijn, veel standvastiger en veel plezieriger en effectiever waar we ook zijn.

R.A. Deze vraag schreef ik voor de audiëntie van gisteren waar bepaalde antwoorden werden gegeven die wat gerelateerde punten dekten. Ik vraag het vanmorgen om een antwoord te zoeken voor een meer gedetailleerd punt. Bij onze eerste audiëntie sprak Z.H. over het gevoels- en denkaspect van het individu. Door onderscheidingsvermogen en afscheiding kan ik tot een intellectuele kennis van mijn ware Zelf komen. Door meditatie voel ik af en toe mijn ware Zelf. Mijn vraag is, hoe kunnen de twee processen samen leren functioneren zodat volle realisatie bereikt kan worden?

Z.H. Dit zijn twee verschillende ‘manieren’, de weg van devotie en de weg van kennis. Hoewel de uiteindelijke bestemming hetzelfde is, is het heel moeilijk om beide wegen tegelijkertijd te betreden. De ene weg moet afgemaakt worden volgens de overheersing van de elementen in het individu, waaraan hij van nature zal beantwoorden. Als het individu intellectueel is dan zal hij zeker de weg van kennis nemen; als hij emotioneel is dan zal hij de weg van devotie gaan. Als hij door de discipline van de weg is gegaan en de bestemming heeft bereikt, lijkt het soms, of meestal, noodzakelijk dat de andere weg ook begrepen zal moeten worden. Dit onderzoek blijft er altijd, omdat de andere weg niet volgemaakt noch ervaren is. Het zal niets extra’s gaan toevoegen als men de andere weg neemt, maar het helpt zeker om de kennis over te brengen op het lagere niveau. Neem het voorbeeld van de eerste Shankaracharya die ervaring had met alle drie de wegen – de weg van handeling, de weg van kennis en de weg van devotie. Er zijn andere grote leiders op de spirituele weg geweest zoals Ramanujacharya of Nadvhacharya die alleen langs de weg van devotie waren gegaan, en toen zij de vervulling van het Zelf hadden verkregen hoefden ze niet veel meer te doen met de weg van kennis, en het schijnt dat ze op een heel zachte manier de weg van kennis veroordeelden. Steeds weer wordt gezien dat degenen die een bepaalde weg hebben genomen, de weg van devotie, gewoonlijk de weg van kennis veroordelen, en dat zij die de weg van kennis hebben genomen geen acht slaan op de weg van devotie. Men moet met al deze factoren rekening houden en proberen om de weg te gaan die ontworpen is om het uiteindelijke doel te bereiken, en toch respect te hebben voor de andere weg, en zo mogelijk alles te onderzoeken en te begrijpen over de andere weg zodat volledige realisatie mogelijk gemaakt wordt. Door de eigen weg te gaan zou men geen kwaadaardigheid jegens de andere weg moeten hebben, men zou hem niet als minderwaardig of lager moeten behandelen en men zou niets moeten zeggen tegen de andere weg. Het zal moeilijk zijn om tegelijkertijd op beide wegen te werken, maar men moet op de weg gaan die in het individu overheerst, en dan de andere later vervullen.

Donderdag 25 september

R. Het verhaal van de Koning werd gisteren zo prachtig verteld, en we zouden graag geïdentificeerd willen zijn met de man die niets anders wilde dan de hand van de Koning vast te houden. Zelfs toen ik afgelopen nacht wakker werd met het gevoel van “het grijpen van de hand die alle wonderen van deze Schepping heeft veroorzaakt” gaf dat me een gevoel van Samadhi!

Z.H. Nu is het geen kwestie meer van het vasthouden van de hand omdat u de hand al vasthoudt, en het is volkomen duidelijk dat u alles zult erven omdat u de hand al een hele lange tijd heeft vast gehouden. Wat er ook in de weg mocht komen, het is enkel het verleden dat zich soms weerspiegelt, als een droom, het is niet uw bewuste daad die enige wens teweeg brengt om vervuld te worden die niet vervuld is.

Op maandag nam Lady Allan waar dat toen ze hier kwam, ze zich voelde als een kind in de aanwezigheid van de Geliefde. Dit is het gevoel dat men moet bewaren omdat het alles weghoudt wat onnodig is. Liefde heeft de overhand, genegenheid heeft de overhand en communicatie is veel gemakkelijker en mogelijk.

Een citaat uit de Sanskriet geschriften legt uit hoe het werkelijk voelt om je te gedragen als een kind. De toegewijde discipel, hoewel hij alles weet, gedraagt zich toch als een kind, en het kind is niet volgepropt met ideeën van verleden en toekomst, het kind is altijd in het nu! Een discipel weet alles, hij komt naar de Meester alsof hij geen verbinding heeft met het verleden of de toekomst. Dan is de discipel efficiënt en in alle opzichten expert. Hij moet zijn werk uitvoeren, en toch omdat hij expert is, gedraagt hij zich als onbezielde, buitengewoon eenvoudig in wat hij ook moet aanbieden. Zijn kunst en efficiëntie worden gereduceerd tot uiterste eenvoud, hetgeen een beetje ruw mag lijken, maar het is zuiver.

Hij is wijs en toch wendt hij niets voor of zet het gezicht van een wijs mens op, hij gedraagt zich met het eenvoudige zoeken naar kennis, en toont zichzelf alsof hij niets weet. Waar hij ook naar zoekt, of waar hij ook op mikt, hij mikt voorzeker niet op iets dat gerelateerd is aan de zintuigen. Kennis, zijn, bewustzijn en de Waarheid zijn alles waar hij naar zoekt. Hiervan is gezien dat het zich door u manifesteert. Z.H. heeft geen twijfel dat de grote Hand in uw hand is, en dat u geen wensen voor het stoffelijke en fysieke meer heeft.

R. In verband met de vraag van gisteren van Lord Allan, we begrijpen heel goed dat het zo moet zijn – namelijk, dat sommigen hun doel zullen bereiken door de weg van Devotie, en sommigen door de weg van Kennis, maar ik vraag of het voor ons, hier in de aanwezigheid van de Gerealiseerde Mens, we zijn woorden in een brief aan mij, kunnen toepassen:

“Liefde en Ware kennis zijn slechts twee namen voor een en het zelfde iets, hetgeen een natuurlijke eigenschap is van de Atman, en rijst spontaan op naar de oppervlakte wanneer de Antahkarana zich concentreert.”

We hebben deze “Concentratie van de Antahkarana” ervaren maar weten niet helemaal hoe het veroorzaakt wordt. Het lijkt te volgen op een staat van innerlijke vrede?

Z.H. Zoals gisteren tegen Lord Allan werd verteld, is het voor iemand bijna onmogelijk om op twee wegen tegelijkertijd te lopen: men kan zijn voeten niet op twee wegen zetten, dat is een tamelijk moeilijke oefening! De natuurlijke oefening is om een weg te nemen. Steeds wanneer er een illustratie wordt gepresenteerd in de vorm van een verhaal, weerspiegelt dat altijd een aspect van het Absolute; het integreert nooit alles dat het Absolute is of zou kunnen zijn. Het schijnt enkel licht op een aspect van het Absolute en dit moeten we altijd in de geest houden: dat de verhalen die gegeven worden ons enkel leiden naar datgene dat niet in de verhalen gezet kan worden, maar ze schijnen geen licht op alle aspecten van het Absolute. Dus deze verhalen zijn op zichzelf nooit zo volledig als dat we weten hoe het Absolute zal zijn. Nu, voor wat betreft het in contact komen met de Gerealiseerde mens, dat contact is er al zelfs voordat we het realiseren, of denken dat we het contact materialiseren. Het is er al, maar op het ogenblik dat we oog in oog komen te staan, dan begint de Vikshepa, de verstrooide en rondlopende geest, de afnemende activiteit plaats te vinden; de afnemende activiteit veroorzaakt door de Vikshepa en alle andere dingen die in de weg staan van de vereniging van discipel en Meester. Dus, hoe “dichter” we bij de (zogenoemde) Meester komen, betekent dat eenvoudigweg dat er minder belemmeringen zijn, en een aantal andere varianten van belemmeringen zijn weggesneden.

Als we nogmaals aan de twee wegen refereren: zelfs in een mens die de Weg van Kennis neemt, zul je zien dat hij ook enig initieel kapitaal aan devotie heeft, om hem het momentum te geven om dieper het onderzoek in te gaan. Als hij niet enige devotie heeft voor iets dat hij mogelijk niet kent, of waarvan hij niet volledig overtuigd is, heeft hij toch wat devotie in zich die hem op de Weg zet. Hij kijkt naar dit aspect van het Absolute en wenst dat aspect te zuiveren en te verhelderen, zodat hij de transcendentale werkelijkheid kan zien in de vorm van kennis.

Als je de andere weg neemt, de Weg van Devotie, zelfs daar moet de toegewijde enige kennis hebben van waar hij mee verenigd lijkt te zijn; dat is misschien geen volledige kennis, maar hij moet enige kennis van het Absolute hebben om dieper of veel verder op de Weg van Devotie te gaan. Hoe dichter hij bij het Absolute komt, de Geliefde, hoe meer hij alles toont wat zijn Geliefde heeft.

Het is het spel van de Ananda of Toneelstuk dat het Absolute geschapen heeft, dat gemanifesteerd wordt. Dit verhaal, dat eerder is gegeven, is goed om vandaag weer te herhalen:

Er waren twee kunstenaars die naar de Koning gingen en hun kunst ten toon wilden stellen. Ze waren expert in het maken van gelijke schilderijen, dus de Koning vroeg hoe ze dat deden – kopieerden ze misschien van elkaar? Ze zeiden: “Nee, laat er een zaal zijn en een tussenmuur halverwege en we zullen elkaar niet ontmoeten tijdens de tijd die voorgeschreven is voor ons werk en zodra het werk klaar is, kunt u de tussenmuur verwijderen en zelf zien dat het schilderij precies hetzelfde is op beide muren.”

Ze begonnen met hun werk, de een begon met zijn verf en ging door met schilderen, maar de ander nam geen verf en kwasten, maar hij maakte eenvoudigweg de muur schoon en waste hem steeds opnieuw, zodat hij als een spiegel werd. Na de voorgeschreven tijd werd de tussenmuur geopend en zodra het licht de kamer binnenkwam, werd het schilderij op de ene muur waarlijk weerspiegeld op de andere, en aldus bewezen ze dat ze precies hetzelfde konden produceren op twee verschillende manieren.

Hier is de moraal dat deze twee wegen eender zijn aan wat bekend staat als de weg van devotie en de weg van kennis.

De weg van Devotie is de manifestatie, of de illustratie in handeling door de toegewijde van welke glorie van het Absolute hij dan ook heeft, en de daad van kennis is om te ontwaren wat er ook maar is in die illustratie, en de gezuiverde vormen in de illustratie, en dit wordt gedaan door analyse op de weg van kennis; feitelijk gaan ze beiden naar hetzelfde punt vanuit twee verschillende richtingen. Als ze het punt van bestemming hebben bereikt, dan gebeurt van nature opnieuw dat de toegewijde die de eenheid volledig gerealiseerd heeft, alle aspecten van het Absolute wil zien, dus hij neemt de kennis op. Degene die door de kennis is gegaan wil alle aspecten van het Absolute ervaren, dus hij neemt de devotie op. In beide gevallen zal het uiteindelijke einde precies hetzelfde zijn.

R. Het emotionele centrum lijkt heel gelukkig, en geeft vaak een warme gloed, en dan lijken de fysieke beperkingen van oud vlees en oude botten minder te worden door zorgvuldig aandacht te geven aan 'hoe men spreekt, hoe men beweegt' binnen de smalle grenzen van iemands persoonlijke leven. Zou men op deze manier kunnen beginnen met de Atman te dienen?

Z.H. Atman wordt niet gebonden door tijd, ruimte en gunas, dus hij wordt nooit oud, hij wordt nooit roestig, en enkel de fysieke wereld wordt door tijd, ruimte en gunas geregeerd en dus valt het in deze bewegende aspecten van de Atman. Oud of jong te zijn is alleen relatief tot het lichaam, maar deze zijn niet werkelijk van toepassing op de Atman. Wanneer men opgeladen is door het emotionele centrum, of trouwens door het intellectuele centrum net zo, brengen ze deze gloed van gelukzaligheid met zijn warmte in het hart teweeg die zich door het gehele lichaam verspreidt. Het lichaam wordt wat meer afgestemd, en het werkt wat beter dan het in gewone omstandigheden kan, maar de mens die is opgeladen wanneer de Vikshepa er niet is, is veel meer verenigd met de Atman en daar verdwijnt het gevoel van oud zijn en hij werkt precies op de zelfde manier als een jong iemand zou doen. Dat is het gevoel van de Atman en dat is wat u heeft beschreven – men gedraagt zich gepast, men spreekt gepast en dat is de manier om niet alleen de Atman te dienen maar om de Atman te zijn.

Er was een heilige man en een van zijn discipelen had een van zijn zonen verloren, dus hij was vol verdriet en ellende en hij ging naar de Mahatma en begon voor hem te huilen. De Mahatma begon ook te huilen en veel heftiger te wenen dan de vader zelf. Toen hij dit had gezien, stopte de vader met huilen en vroeg aan de Mahatma waarom hij huilde. De Mahatma zei dat hij het niet kon helpen daar hij hetzelfde gevoel had als de vader voor zijn zoon, alsof zijn eigen zoon gestorven was, dus hij had dit gevoel – het was natuurlijk. De vader stopte met huilen en ging naar huis vol vertrouwen dat hij niet alleen was in zijn verdriet, anderen waren bij hem, zelfs de Mahatma.

Iemand anders in het gehoor vroeg de Mahatma nadat de vader was vertrokken waarom de Mahatma zoiets deed, omdat een Mahatma nooit zo'n uitbarsting van plezier of pijn zou moeten laten zien; dat is wat hij iedereen adviseerde, en toch was hij vervallen in dezelfde wereldse gewoonte. De Mahatma zei dat als hij de vader door wijze woorden had geprobeerd te troosten, dat het niet echt diep in het hart van de vader zou zijn gegaan; hij zou het aangenomen hebben maar zijn pijn zou veel langer geduurd hebben. Toen de Mahatma begon te huilen, vond de man sympathie, en in de sympathie werd de pijn gedeeld en het gewicht ervan lichter gemaakt, en toen voelde hij zich niet alleen in de wereld, dus hoefde hij zich geen zorgen te maken en hij maakte zich geen zorgen. De Mahatma zei dat de pijn van de vader echt was, maar de zijne niet, maar hij wist heel goed hoe het toneelstuk te spelen en het werkte. Zijn werk als Mahatma leek veel op dat van een postbode, die honderden brieven bezorgt, waarvan sommigen vrolijk nieuws meebrengen, sommigen slecht nieuws, droevig nieuws etc. Toch werd de Mahatma nooit betrokken hoewel hij misschien wat kleine veranderingen op zijn gezicht liet zien als hij de brief bezorgde, maar hij werd nooit betrokken. Men moet het spel spelen, wat het meest passend lijkt op een bepaald moment, maar in werkelijkheid heeft de Mahatma niets te maken met pijn of plezier op zichzelf.

Het zelfde geldt voor iemand die door emotie is opgeladen; hij zal zien dat hij handelt als de Atman, hij spreekt als de Atman of zoals men graag zegt, men dient de Atman.

R. Het proces om belang te hechten aan zeg bijvoorbeeld de Mantra, en ook aan het idee van de goedheid van de Param-Atman, lijkt

hen meer kracht te geven om hun wonderen te laten doen. Het zelfde idee staat bij het begin van het Onze Vader van de christenen: "Onze Vader die in de hemel zijt, we bidden dat Uw naam worde geheiligd." Door Zijne Heiligheid zijn zowel de Param-Atman en onze Mantra "heilig" geworden voor vele mensen en dan doen zij wonderen. Hoe kunnen we meer meedoen aan deze prettige taak?

Z.H. Steeds wanneer een enkel persoon eenheid vindt met enige glorie, geheel of gedeeltelijk, dan is de wens gewoonlijk om te delen met anderen en hetzelfde gevoel wordt getoond door deze vraag. Dit is het natuurlijke proces: steeds wanneer men voortgaat op het pad, heeft men graag dat veel andere mensen met je mee doen om te delen in wat beschikbaar is gemaakt. Maar er zijn moeilijkheden, niet omdat degene die wil delen moeilijkheden heeft, maar degenen die mee zouden kunnen delen, hebben moeilijkheden. Ze hebben bepaalde begrenzingsen, en deze begrenzingsen moeten open gebroken worden. Ook daarvoor zijn er manieren voorgeschreven.

Een van de manieren is Satsang, het is goed om mensen samen te brengen, en dan zou men voor hen alle prachtige dingen moeten beschrijven, de glorieuze aspecten van het Absolute, op zo'n manier dat alle begrenzingsen in die mensen geleidelijk aan afgebroken kunnen worden zo dat ze veel meer gehoor kunnen geven. Dit is de voornaamste manier waardoor men dit kan bewerkstelligen. Tenzij mensen gaan beseffen, te weten gaan komen dat er iets beter is, zullen ze niet in die richting bewegen, dus dit overdragen van de kennis van de glorie van het Absolute is essentieel en mensen zouden samengebracht moeten worden daar waar zulke gesprekken mogelijk zouden zijn.

Voor wat gebed betreft, er zijn twee types. Het ene beschrijft de glorieuze aspecten van het Absolute, en de dichter doet dat op een mooie manier, sprekend over alles wat het Absolute op verschillende manieren in deze wereld heeft gemanifesteerd. De andere manier is de manier om de uitbreiding van Ahankar te verwijderen, en in dit soort van gebed spreekt men niet over de glorie van God, maar over zijn eigen tekortkomingen, dus men zegt dat men niet in staat is om dit te doen, dit heeft men verkeerd gedaan en dat ook, en vraagt het Absolute om genadig te zijn en je te behoeden voor al deze ondeugden. Hoewel er deze twee manieren zijn, is de eerste manier de betere, waarin men spreekt over de glorie van het Absolute. Hoewel op de andere manier het Ahankar wordt verminderd, wordt er niet veel positiefs voor in de plaats gezet zodat men altijd achter loopt, niet dat men minderwaardig is, maar de glorie daalt niet onmiddellijk op je neer. Door de eerste soort van gebed, zegt men dat het Absolute, God, alwetend is, alles doordringend, alle kennis heeft, alle krachten in de wereld heeft en deze prachtige wereld met al zijn vormen heeft geschapen, en omdat men Zijn zoon is, zou men ook van alles willen genieten wat Hij geschapen heeft, en ook deel willen nemen aan de scheppende daad, net zoals de leeuwenwelp in de loop van de tijd handelt als een volwassen leeuw. Maar door de andere manier blijft men tegen het Absolute zeggen, zoals gezegd wordt in een van de Sanskriet gebeden: "Ik ben een zondaar, en ik heb mij overgegeven aan zondige activiteiten, en ik ben zeer onaanzienlijk, zou u alstublieft zo vriendelijk willen zijn om mij te verlossen van deze dingen, wilt u mij alstublieft vergeven dat ik zo ben." Uiteindelijk zie je dat een gebed dat in de richting van het aspect van glorie gaat veel positiever is, veel bevredigender.

Er was een Mahatma die op een afgelegen plek onder een tamarinde boom woonde. Hij deed elke dag zijn toegewijde handeling van meditatie. Er is een godheid die bekend staat als Narada en er wordt gedacht dat hij de boodschapper is van het Absolute die op aarde blijft neerdalen om informatie te verzamelen, zodat het Absolute volledig en goed op de hoogte is. Toevallig was hij zijn ronde aan het maken, en hij kwam in de buurt van deze Mahatma en begon een gesprek met hem, en wilde weten wat hij aan het doen was.

De Mahatma zei: "Wel dit is allemaal een toneelstuk, en op dit moment ben ik bezig met het toneelstuk van meditatie, en wie bent u?" Narada zei dat hij de boodschapper van het Absolute was en informatie aan het verzamelen was over alle toegewijde mensen aan God zodat hij hem kon vertellen over hun welzijn. Deze Mahatma zei dat dit uitstekend was, daar hij een boodschap kon meegeven, en Narada zei: "Ja, waarom niet?". De Mahatma zei: "Vraag hem wanneer er een ontmoeting zal zijn?"

Narada ging weg, en kwam na enige tijd terug naar deze Mahatma, die hem vroeg of er een antwoord was. Narada zei dat er een antwoord was, maar het was nog al een bitter antwoord en liever zou hij het niet geven omdat de Mahatma de moed zou laten zakken. De Mahatma zei: "Maar als er een antwoord is van het Absolute, zou ik de moed nooit laten zakken, dus heb geen zorgen, laat me gewoon het antwoord weten."

Narada zei: “U kijkt naar deze boom, de tamarinde boom. Hij heeft hele kleine blaadjes en er zijn er miljoenen van; zoveel bladeren als er aan deze boom zitten, even zoveel jaren zul je moeten wachten, daarna zal God komen om je te ontmoeten; dit is de boodschap.”

Hierop barstte de Mahatma uit in extase en begon te dansen van gelukzaligheid, terwijl hij zichzelf volkomen vergat. Narada was volkomen verbijsterd door deze man, die toen hem verteld werd dat hij miljoenen jaren moest wachten voordat de vereniging kon plaats vinden, toch aan het dansen was van vreugde. Hij zei: “Wacht – heb je echt begrepen wat ik zei? Wat betekent mijn antwoord voor je?” De Mahatma zei: “Ja, ik heb het gehoord”, en Narada zei: “Wat hoorde je?” en de Mahatma zei: “Zoveel bladeren als er zijn aan de tamarindeboom, zoveel jaar zal ik moeten wachten en dan zal Hij komen.” Narada zei: “Wel, waarom dans je dan?” De Mahatma zei: “Ik ga de jaren en de bladeren niet tellen, alles wat telt is dat ik een boodschap heb gehad van het Absolute, en Hij zal me gaan ontmoeten; Hij zal me nooit in de steek laten, en dat is wat werkelijk telt”, en weer begon hij te dansen.

Narada vroeg zich af wat er gebeurde, en op dat moment daalde het Absolute zelf af en omhelsde de Mahatma en verscheen voor hem. Narada was zeer verstoord. Hij zei: “Mijn Heer, ik ben uw boodschapper, maar laat me niet voor een leugenaar doorgaan omdat u zei dat het over zoveel jaar zou zijn, en dat heb ik de Mahatma verteld, en u heeft uw woord gebroken en daalde onmiddellijk neer! U wachtte zelfs geen uur en u heeft de belofte ingelost hetgeen nog jaren zou moeten duren.”

Toen zei het Absolute: “Deze dingen zijn voor gewone mensen; als er iemand speciaal is, dan moet de kwestie van tijd en plaats en gunas tevreden zijn en de ontmoeting moet meteen plaatsvinden.”

Hetzelfde is van toepassing op alle details van mensen van toewijding of mensen van kennis, als er een zeldzaam geval is waarin niets anders dan toewijding is, waar er enkel maar een verlangen naar Waarheid is dan kan de vereniging zonder enig uitstel plaatsvinden.

Vrijdag 26 september

R. Bij een van de gesprekken op de Mela, is Z.H. voor ons geciteerd waarbij hij iets als dit zei:

“Voor verschillende doeleinden zijn er verschillende middelen: voor Bevrijding, Kennis; voor Kracht, Yoga; voor Param-Atman, Bhakti. Een Bhakta is al bevrijd anders zou hij niet kunnen beginnen. Hij heeft geen zorgen over Hemel of Hel. Hij zal heel tevreden zijn met de Hel als hij daar Param-Atman vond.”

Dit gezegde werd plotseling heel verhelderend en belangrijk voor me, maar ik wil er zeker van zijn dat we Z.H. niet verkeerd citeren. Het spreekt me aan zowel in mijn hart als aan in mijn hoofd!

Z.H. Gewoonlijk zijn er twee manieren waarop gesprekken plaats vinden; de ene is algemeen en de ander is persoonlijk. Er zijn gelegenheden waarbij men spreekt tot de gewone man, tot iedereen; en er zijn gelegenheden wanneer men tot individuen spreekt. Wanneer men in het algemeen tot iemand spreekt, dan moet het kennis aspect heel eenvoudig zijn, eenvoudig in de zin dat de gewone mens niet veel basis heeft van waaruit hij kan reageren; dus worden hem heel simpele aansporingen gegeven en door deze eenvoudige aansporingen wordt verwacht dat hij iets zal krijgen en zal gaan bewegen. De aard van deze aansporing is dat God zeker overal beschikbaar is voor iedereen op de meest eenvoudige manier, maar de eenvoud is verloren gegaan zodat mensen zijn afgescheiden; niet dat ze in werkelijkheid zijn afgescheiden, maar ze *voelen* zich afgescheiden, omdat ze de eenheid zijn vergeten. Het is vergeetachtigheid die tussen het Absolute en het individu in komt te staan. Anders is het Absolute gewoon voor iedereen beschikbaar die naar hem verlangt.

Voor wat betreft Bhakti is de gemaakte observatie waar en juist omdat steeds wanneer iemand op de weg van Bhakti of toewijding gaat, het dan lijkt of hij niet gehinderd wordt door wat dan ook behalve het Absolute, dus het maakt niet uit waar hij is, wat hij tegen komt, wat de situatie is, of de tijd – hij maakt zich niet bezorgd – dus of

het Hemel is, of Hel of wat dan ook, het zal niet uitmaken als hij voelt dat hij verenigd is met de Param-Atman – allen zijn even goed.

Hetzelfde wordt gezegd door Tulsi Das in zijn Ramayana. Tulsi Das zegt dat Hemel, Hel en Bevrijding voor hem precies hetzelfde zijn want hij ziet overal Rama die zijn pijl en boog (de symbolen van Rama) vasthoudt, en Tulsi Das ziet hem overal, waar hij zijn oog ook op richt.

De Muni ('wijze' of letterlijk 'de stomme') of mens van Kennis, is net zo gelijk aan de Bhakta. Zoals gezegd wordt in de geschriften, wat de mens van kennis ook bestudeert, wat hij ook analyseert, hij zoekt enkel naar de fijnere aspecten van het Absolute. Als hij dat doet, is hij de werkelijk wijze mens; als hij dat niet ziet in zijn onderzoek, dan zoekt hij naar iets anders. Dus de taal van Bhakta en van de Muni of wijze mens is bijna identiek, en ze spreken beiden een universele taal; zelden refereren ze aan iets bepaalds, of aan het individu.

In de Gita wordt hetzelfde steeds weer opnieuw genoemd, en er wordt gezegd dat van de vier typen een het Arta type is – degene die roept om de Heer. Dus men kan vereniging met de Param-Atman verkrijgen, behalve door al het andere, enkel door het roepen, als dat het uiteindelijke doel is van iemands roepen.

Een Mahatma werd door een gewoon mens benaderd die vroeg wat hij moest doen – hij voelde niet dat hij veel discipline kon ondergaan dus wat was de eenvoudigste vorm? De Mahatma zei dat hij Param-Atman kon vinden enkel door te rennen.

De man vroeg: "Als Param-Atman door rennen gevonden kan worden, waarom niet alleen door zitten?" "Ja", antwoordde hij, "misschien door zitten, maar de vraag is, waar zit je voor? Als je zit voor de Param-Atman, zal de Param-Atman je ontmoeten, als je aan het rennen bent voor de Param-Atman, zal de Param-Atman je daar ontmoeten. Je kunt van alles doen, het maakt niet echt uit – de werkelijk crux van de zaak is of je het doet voor de Param-Atman, ter wille van de Param-Atman, of voor iets van deze wereld." De Mahatma vervolgde met te zeggen dat de eenheid er al is, niemand hoeft het te verkrijgen, maar omdat we allemaal onze eenheid zijn vergeten, wordt alleen van ons vereist dat we onze onwetendheid opgeven, dat we op welke manier dan ook onze vergeetachtigheid opgeven.

Al deze Yogas; Raja Yoga, Ashtanga Yoga (niet het achtvoudige systeem van Patanjali) leiden allemaal naar slechts een aspect, dat het individu dat langs een van deze wegen wil gaan voor eens en voor altijd moet besluiten dat wat hij doet, hij het doet voor het Absolute, en dan zal hij zijn eenheid vinden.

Als je iets probeert te doen, hoe glorieus je ook moge functioneren, maar enkel om je wereldse verplichtingen na te komen, dan zul je merken dat de eenheid die er al is niet ervaren zal worden, dus datgene wat besloten moet worden is dat je alles – zelfs graven in de aarde of wat je ook graag doet – doet voor de Param-Atman.

In de Gita wordt gezegd dat mensen dit via hun eigen roeping moeten doen, waar ze ook voor bestemd zijn om te doen (of, wat ze ook zelf maar aan het doen zijn is goed genoeg) en dat is de manier, dat is de Yoga voor eenheid met het Absolute; maar het enige is dat alles gedaan moet worden voor het Absolute, en niets zou gedaan moeten worden om iets bepaalds te verkrijgen behalve vereniging met het Absolute, en men zou zich enkel moeten overgeven en het gevoel van overgave zelf is de poort van bevrijding. Een Bhakta is altijd bevrijd omdat hij zich nergens druk om maakt behalve om het Absolute; en wanneer er alleen dit ene idee in de geest regeert, het Absolute, dan is dat bevrijding. Een Bhakta staat niet noodzakelijkerwijs onder discipline maar hij leeft eenvoudig een bevrijd leven.

R. Gisteren hadden we samen een gesprek, en Z.H. heeft ons zoveel gegeven in de eerste vijf gesprekken die we nog niet eens hebben kunnen doorlezen, dus kunnen we wat vragen aan Z.H. voorleggen van andere mensen? Wanneer Z.H. de vragen hoort, zal hij zeggen of hij ze moet beantwoorden of dat wij door wat hij al heeft doorgeven, zelf de vragen voor hem kunnen beantwoorden.

Z.H. Ik zou graag verder willen gaan met de eerste vraag. Stel dat een huishouder vier kinderen heeft, de oudste heeft zijn opvoeding voltooid, een training ondergaan, een baan gevonden en brengt wat geld binnen voor het onderhoud van de hele familie.

Het volgende kind heeft zijn examens gehaald, maar is nog niet in dienst en heeft nog geen werk, en het derde kind studeert nog. De vierde is niet eens oud genoeg om naar school te gaan, dus hij speelt wat en geniet ervan omdat hij te klein is. Als je wilde weten welke van de vier het meest geliefd is bij de vader, zou het heel moeilijk lijken om te besluiten, maar niettemin als men zou proberen om te besluiten zou je zeggen dat de jongste het meeste van de liefde van de vader zal krijgen. Omdat hij zelf hulpeloos is, en niets bijdraagt, en zelfs niet slim genoeg is om iets van het geleerde van de school op te zeggen - toch krijgt hij het meeste. De moeder houdt van hem, en steeds als de vader thuis komt en eten krijgt, zit de kleine jongen op zijn schoot en wordt gevoerd door zijn vader. Soms pakt de kleine jongen een of twee stukjes eten met zijn vingertjes en stopt ze in de mond van zijn vader als antwoord op alles dat voor hem wordt gedaan. Dit kleine offer van een klein kind vervult de vader met de grootste vreugde van zijn leven.

Op dezelfde manier is het Absolute de Vader van alles in dit universum, en of men niet in staat is iets te doen, of men geleerd is, of men iets verdient of niet, of men bijna gaat verdienen om de schuld af te lossen, het maakt niet uit: hij houdt van hen allemaal.

In de Gita worden vier typen zoekers van het Absolute beschreven: de Arta, de Jijnasu, Artharthi en Jnani. Arta is degene die enkel roept omdat hij geen andere toevlucht heeft, hij kan niets doen en toch wil hij verenigd worden met het Absolute en in wanhoop geeft hij zich volledig over, en dan wordt hij onmiddellijk verzorgd zoals het kleine kind in het gezin.

Draupadi* en nog wat andere toegewijden worden in deze categorie geteld.

Ze handelen altijd net als kinderen – dit is de kwaliteit die gezien wordt. De daden die ze doen zijn die gewoonlijk worden in verband gebracht met die van een bediende, een slaaf die geheel toegewijd is aan de dienst van zijn meester; niet een slaaf op de verkeerde manier maar een bediende die toegewijd is aan de behoeften van zijn meester, dag en nacht. Dit is de kwaliteit van het Arta type.

*Eerder werd een verhaal verteld over Draupadi -1974

Bij een gelegenheid had zij (Draupadi) een Sadhu een heel klein stukje stof gegeven. Toen had de episode plaats waarbij ze het hof werd ingesleept om uitgekled te worden door de Kauravas. Dat kleine stukje stof werd haar redding. Het werd langer en langer totdat degenen die haar wilden ontkleden moe werden en de poging opgaven. Dus haar eer werd gered enkel door dat kleine reepje stof.

Het Artharthi type zijn zij die zekere dingen gedurende een zekere tijd willen en bepaalde disciplines aannemen, bepaalde offers uitvoeren en door al deze rituelen, offers en boetedoeningen en andere dingen in de discipline, krijgen ze wat ze verlangen; ze houden het gewoonlijk niet eeuwig of regelmatig vol. De Jijnasu zijn degenen die nieuwsgierig zijn, ze willen weten en ze werken gewoonlijk met het intellect. Hun onderzoek gaat door en ze komen als discipel, luisteren naar toespraken, stellen vragen en zo komen ze op enig moment in hun leven tot vereniging met het Absolute.

De Jnani zijn zij die wijsheid verkregen hebben en vereniging met het Absolute in de zin dat de wereld voor hen geen betekenis heeft; het is alleen het Absolute dat alle betekenis heeft, dus ze geven aandacht aan datgene wat alle betekenis heeft en ze worden nooit gescheiden. Ze gedragen zich zoals het Absolute wil dat ze zich gedragen op een gepaste gedisciplineerde en dharmische manier.

Het Absolute lijkt heel veel op een oceaan van liefde en dit is voor iedereen beschikbaar, maar vanwege onwetendheid realiseren mensen zich de oceaan van liefde niet en blijven hunkeren naar de wereld en wereldse dingen. Het kan gezien worden in wereldse zaken dat als iemand iemand begunstigt, er dan veel aantrekkingskracht is voor die persoon. Samenkomen voor bepaald werk met iets goeds in hen, is er een bepaalde aantrekkingskracht en men voelt zich aangetrokken tot

andere individuen. Als mensen maar de oceaan van gelukzaligheid en de oceaan van liefde zouden leren kennen, en als ze maar een druppel van deze oceaan van liefde zouden krijgen, zou hun leven vervuld zijn. Mensen komen uit alle delen van India naar de Ganges. De Ganges stroomt aldoor, maar op bepaalde tijden komen deze mensen van heinde en ver; ze nemen een bad in de Ganges en verzamelen het water van de Ganges in kleine potjes, en houden dit Ganges water het hele jaar bij zich, tot ze de volgende keer komen. Steeds wanneer ze een offer of iets dergelijks moeten uitvoeren, doen ze een beetje Ganges water (erbij) en voelen ze dat ze verenigd zijn en dat alles voor hen gezuiverd wordt, en het geeft hen groot genoeg. Men hoeft dus enkel te realiseren dat het Absolute overal is, dat Zijn Liefde voor ieder beschikbaar is, en als men zichzelf alleen maar geheel aan Hem kon binden, zich aan Hem kon overgeven, zou alles mogelijk zijn.

R. Zou Z.H. iets willen zeggen op de vragen van andere mensen?

Z.H. Als het gewone vragen zijn, zouden ze zeker door u beantwoord kunnen worden.

R. Het lijkt erop dat al deze mensen een licht verschillende taal hebben, maar het materiaal dat Z.H. ons deze keer gegeven heeft lijkt voor iedereen ideaal, door oordeelkundige selectie. Maar ik begrijp bijvoorbeeld de vraag van Mr. Whiting, zijn taal, niet helemaal hoewel ik heel goed bevriend ben met hem.

W. Alle leden van de School voor Meditatie voegen zich samen in liefde en dankbaarheid voor de leiding die van Z.H. wordt ontvangen. Ons is daardoor een groter inzicht gegeven dat aanwezig is wanneer we samenkomen om zijn woorden te horen. Z.H. zei ons dat we de Getuige als gids moeten nemen, maar graag vragen we om bevestiging van enkele aspecten van zijn woorden aan ons:

Het zou goed zijn om duidelijkheid over Samadhi en Turya te hebben. Z.H. zei dat Samadhi er niet alleen in meditatie is, Samadhi kan ook in handeling, in kennis, in toewijding en in spreken etc. ervaren worden. In de praktijk lijkt dit verband te houden met de stilte die vele mensen ervaren na meditatie en die altijd blijft. Is dit juist?

Z.H. Er zijn verschillende typen van Samadhi. Een Samadhi wordt verkregen of bereikt, of bereikt het hoogtepunt na de oefening van Yoga, het achtvoudige systeem, wanneer de activiteiten van de Pranas tot een minimum zijn teruggebracht en alle zintuigen en geest en verlangens en alles naar een centrum is gebracht – een soort vereniging waar al deze dingen geen differentiatie van zichzelf hebben – en dan wordt dat gekend als Samadhi verkregen door het Yoga systeem.

Deze Samadhi bestaat ook uit twee types: een is de Savikalpa Samadhi en de andere is Nirvikalpa Samadhi. In Savikalpa Samadhi is er deze kennis van het Absolute, maar in Nirvikalpa Samadhi is alles naar een stil punt gebracht: er is geen verlangen, er is niets dat bereikt moet worden, men gaat in het nu zoals het is, zonder enige kennis van zichzelf, zonder enige kennis van wat men wil, of zonder enig beeld van het Absolute waarvoor de Samadhi is verkregen. Wanneer men deze stilte in zichzelf verkrijgt, zou men er zich er zeker van moeten voelen dat er een volkomen gebrek aan verlangen in het individu is en hij is zeker in vereniging met deze goddelijke kracht, het Absolute, en alles dat hierna volgt zal aan de natuurlijke wetten beantwoorden.

Naast deze twee is er een derde type Samadhi dat een natuurlijk fenomeen is, beschikbaar voor iedereen maar niet door ons aangeboord, gewoonlijk niet door mensen aangeboord. Deze Samadhi komt na de vervulling van de ene wens en voor het oprijzen van de volgende wens. Er is een punt waar geen verlangen is, of dat nu vervuld of niet vervuld is. Dat moment in het leven van mensen komt heel wat keren voor zelfs gedurende iedere dag, en toch beseffen mensen dat niet en boren de energie niet aan die op dat ogenblik beschikbaar gemaakt kon worden. Het is een natuurlijk fenomeen maar de energie kan niet verkregen worden omdat mensen zich niet bewust zijn van het bestaan hiervan. Als zij van deze stilte bewust zouden zijn, dan zou de energie voor hen beschikbaar zijn, net als de energie van Savikalpa en Nirvikalpa Samadhi.

Er zijn vijf staten in iemands wezen: de wakende staat, net zoals we hier ervaren, en dan de Sushupti, wanneer we in diepe slaap gaan en niets weten; dan de Swapna of droomstaat waar alles spontaan wordt geschapen dat niet direct van deze schepping is; en de vierde staat is dan de bewusteloze staat wanneer iemand om de een of andere reden bewusteloos wordt en volledig onthecht wordt van alle uiterlijke en innerlijke verbindingen; en

de vijfde staat is Samadhi. Samadhi lijkt ook heel veel op diepe slaap waar geen handeling wordt verricht en toch is er bewustzijn – of Savikalpa bewustzijn of Nirvikalpa bewustzijn.

Turya is iets dat hier voorbij is – het is ongekwalificeerd en aangezien het ongekwalificeerd is kan het niet een staat van het individu genoemd worden, dus het wordt niet geteld als een van de staten. In Turya is er geen enkele notie van enige aard; het is het Absolute op zichzelf: dat is Turya, en Turya betekent eenvoudig enkelvoudigheid – een zijn. Het staat ook bekend als Brahmi, zoals beschreven in de Gita door Sri Krishna. Turiya wordt verkregen wanneer Sattva overheersend is, en het is alleen door de overheersing van Sattva dat de stilte wordt bereikt, en deze stilte kan in handeling worden ervaren, in Samadhi, in Meditatie, in Kennis, in Toewijding – overal.

R. De rest van de vragen van Mr. Whiting zijn al beantwoord door Z.H., en ook die van Mr. Rabeneck uit New York, behalve een ding: Mr. Rabeneck zou graag aanmoediging van Z.H. willen bij zijn studie van Sanskriet omdat hij zegt dat hij alleen door deze studie bepaalde belangrijke woorden die Zijne Heiligheid gebruikt, zal begrijpen. De vragen over Sanskriet zijn heel technisch; we zullen ze moeten vertalen en in de juiste handen leggen, maar kan Z.H. misschien alleen een woord van bemoediging geven aan mr. Rabeneck over het doorgaan met Sanskriet te bestuderen?

Z.H. Het is een goed verlangen om de Sanskriet taal te willen leren, en ik zou het zeker aanbevelen en het aanmoedigen. De Sanskriet taal is een basistaal in de wereld, de primaire taal, de eerste taal, en het is de zuiverste van alle talen. In de loop van de tijd zijn alle andere talen ontwikkeld uit Sanskriet; je kunt in een gewoon woordenboek vinden dat de Engelse taal vele Sanskriet woorden heeft, en andere talen evenzo, in India en in het buitenland. Studie van de Sanskriet taal zal een helder begrip zeker helpen.

R. We waren heel blij om aanwezig te zijn bij de ceremonie gisteren: het was heel prachtig en heeft duidelijk heel erg lang bestaan, en we waren zeer dankbaar om het voorrecht te hebben er te zijn (De viering van Mr. en Mrs. Jaiswal van de dankzegging aan de Goeroe, die gewoonlijk op een Goeroe Purnima Dag wordt gedaan, maar omdat ze in Engeland waren en het zouden uitvoeren in Benares werd het speciaal voor ons uitgesteld tot Allahabad) en dat we in staat waren mee te doen, bijna als een familie. We kunnen ons nog niet voorstellen hoe het wordt uitgevoerd wanneer er honderden mensen komen op Goeroe-Purnima Dag!

Z.H. Heel wat paren zitten tegelijkertijd naast elkaar en de ceremonie gaat meer dan twaalf uur door. Z.H. blijft er gewoon zonder een pauze!

R. We waren ook heel blij door het centrale licht omringd door de acht lichten – zoals Z.H. heeft gezegd, het volmaakte getal, negen.

Z.H. Het getal negen is het volmaakte getal en hetzelfde wordt gezien in de rozenkrans die de Indiërs gebruiken; die heeft 108 kralen en het is symbolisch en heeft een filosofie erachter. Een duidt op het Absolute, en acht aan de andere kant wijst op Prakriti, natuur; ertussen in, nul, hetgeen duidt op niets; wanneer alles is samengebracht komt het uit op negen. Hoe je de getallen ook optelt het komt altijd uit op negen, en negen kan niet echt worden gedeeld – hoe je het ook deelt, de rest is altijd negen – dus negen is zeker het volmaakte getal, en al deze kennis, spirituele kennis, zou samengebracht moeten worden in ons leven van alledag en het zou gebruikt moeten worden, zodat elke handeling een offer wordt, zodat alle handelingen heilig worden.

R. Het Absolute en het Achtvoudige pad van Yoga?

Z.H. Wat ik ook heb is geheel en volledig gegeven aan Dr. Roles, en hij heeft bijna alles met behulp waarvan hij iedere vraag in het universum zou kunnen beantwoorden, en dit zou hij zich moeten herinneren. Er is werkelijk niets meer dat er aan toegevoegd hoeft te worden omdat hij nu volledig in staat is elke vraag te beantwoorden die ergens in het universum oprijst. Hij is een deel van deze Heilige familie, hij is een deel van de Traditie.

R. Het is voor hem enkel nodig een goed mens te zijn!